kuigi sellest ei mainita 7. jaanuaril avaldatud kommunikees.

Olukorra mõistmiseks tuleb arvestada, et Itaalia on olnud Prantsusmaa põline konkurent asumaade pärast Aafrikas, kusjuures ta oma huviobjektiks seadis eriti Prantsuse Tuneesia ja ka edasitungi Liibüast otsejoones lõunasse Tšadi järve suunas, ähvardades lõhkuda seega Prantsuse asumaade tervikluse Kesk-Aafrikas. Et Mussolini ja Laval Roomas leppisid lõplikult kokku itaallaste statuudi suhtes Tuneesias ja määrasid kindlaks ka Liibüa piiri koos väikese kingiga Prantsusmaa poolt, võib järeldada, et Lavalil läks korda juhtida Itaalia tunge Prantsusmaa huvipiirkonnast mujale. Sama peaks selgitama ka Lavali käitumist Itaalia-Abessiinia tüli edasisel arengul.

29. jaanuaril tekib itaallaste ja abessiinlaste vahel uus kokkupõrge Afdubis, mille okupeerimisele itaallaste poolt Abessiinia valitsus oli juhtinud juba varem tähelepanu. On jälle surnuid ja haavatuid. Mussolini reageerib sellele sündmusele 11. veebruaril 2 diviisi mobiliseerimisega ja neisse kuuluvate 1911. a. sündinud sõdurite lipu alla kutsumisega. Ta ütleb seda tegevat siiski ainult ettevaatus-abinõuna abessiinlaste võimalikkude kallaletungide tagasitõrjumiseks. Kogu Euroopa ajakirjandus tõlgendab seda sammu aga juba Itaalia sõjalise ettevalmistuse abinõuna.

Veebruari keskel astuvad Addis-Abebas Rahvasteliidu soovituse alusel kokku Abessiinia ja Itaalia esindajad. Ollakse valmis kokku leppima erapooletu tsooni moodustamiseks Itaalia asumaade ja Abessiinia vahele, kuid et Itaalia nõuab peale selle Abessiinialt 800 000 liiri maksmist Ual-Uali kahjude hüvitamiseks, eelistab Abessiinia erapooletu vahekohtu kokkukutsumist süü ja vastutuse kindlakstegemiseks.

17. märtsil Abessiinia valitsus pöördub uuesti Rahvasteliidu poole palvega võtta tüliküsimuse lahendamine nõukogu päevakorda, kuna Itaalia toob järjest uusi väeosi Abessiinia piirile ja on asunud ka massiliselt uute teede ehitamisele Eritreas, mis võivad olla määratud ainult kallaletungiks. Itaalia valitsus vaidleb vastu Abessiinia ettepanekule, soovitades jääda omavahelise lepitusprotseduuri juurde. Abessiinia valitsus vastab, et ta ei vaidle asja omavahelise arutamise vastu, kuid palub Rahvasteliitu määrata 30-päevane tähtaeg, mille jooksul Abessiinia-Itaalia komisjon peaks jõudma lõpule oma tööga.

Rahvasteliit ei näi võtvat asja ikka veel küllalt tõsiselt. Nõukogu ei võta tüli oma aprillikuu era-

Eesti kroonika 1935, lk. 13